Nr. 9

4 maart 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Verraden door een spijker

Sergeant Olivier, op het spoor van een misdadiger, peddelde in zijn smalle kano eenzaam over de rivier door de wildernis. Bij de Hudson Bay Factory was een man van het leven beroofd en de dader was ontkomen. Bij zijn onderzoek aldaar had Olivier slechts enkele aanwijzingen gekregen; de misdadiger was een vreemde in de streek en hij was naar het zuiden vertrokken per kano. En daarom was Olivier ook haastig in zijn kano gesprongen en hem achterna gegaan. Het leek een zwaar en hopeloos werk. De kerel had een aanzienlijke voorsprong, maar hoewel Olivier doodmoe was van het tegen de stroom oproeien, wilde hij de achtervolging niet opgeven. Zijn ogen speurden voortdurend de oevers af.

Aan het eind van de tweede dag vond hij een geschikte plaats om te kamperen. Hij wilde landen en vroeg zich juist af, of hij zijn tent nog zou opslaan of maar in de openlucht zou overnachten, toen een bekend geluid tot hem doordrong. Het doffe hakken van een bijl klonk vaag door de avondstilte. Vermoedelijk was de houthakker nog een halve kilometer van hem verwijderd. Olivier greep zijn peddel en zette opnieuw af; iedere zenuw was gespannen, zijn pistool hield hij gereed. Toen hij een scherpe bocht in de rivier genomen had, ontdekte hij op een heuvel vóór zich een hut. Een dunne rookkolom steeg uit de schoorsteen omhoog. Voor de hut was een bruingebrande man van omstreeks vijftig jaar hout aan het hakken. Zijn aandacht werd blijkbaar getrokken door het geluid van de peddel. Hij keek op en wachtte de kanovaarder af.

Olivier stuurde naar de kant en stapte uit. De man begroette hem stroef, op de manier van mensen, die lang in de eenzaamheid van het woud hebben geleefd.

Olivier vroeg belangstellend, hoelang hij al in de afgelegen hut woonde.

„Aanstaande winter wordt het zestien jaar," vertelde de man. Hij was strikkenzetter, maar nu zat hij lelijk in moeilijkheden. Zijn buurman, die vijf kilometer verder woonde, had zijn kano en zijn buks ter leen gevraagd om er een dag of wat de rivier mee op te gaan. Dat was nu al enige weken geleden en nog steeds was hij niet teruggekeerd. Als sergeant Olivier wilde, kon hij hier de nacht doorbrengen. Nee, er was geen andere kano gepasseerd.

Olivier laadde zijn bagage uit, terwijl de ander hem zwijgend gadesloeg. Toen de sergeant zijn kano op de kant wilde trekken, stampte de ander ongeduldig op de grond en riep kribbig: „Nee! Niet daar! Dat is de plaats, waar mijn boot altijd ligt!"

Olivier beschouwde het als een van de eigenaardige hebbelijkheden van iemand die lange tijd alleen geweest is. Hij deed dus glimlachend zoals hem gezegd was en trok de kano een eindje verder op de oever.

Toen hij zijn reistas in de hut geborgen had, bood hij de man aan hout te hakken. De vallenzetter schudde het hoofd. Nee, hij hakte zelf beter dan ieder ander.

„Maar je kunt wat vis proberen te vangen, terwijl ik nog even over de heuvel ga om een paar strikken na te zien, zei hij. „Dat doe ik elke avond om deze tijd."

Olivier zocht een vislijn uit zijn bagage en het gelukte hem flink wat te vangen. Hij maakte de vissen vlug schoon en zocht in de hut een pan om ze te bakken. Toen de vallenzetter terugkwam, haalde deze brood, kaas en koffie te voorschijn. Zonder een woord te spreken verorberden beiden hun maal. Na afloop bood Olivier aan de gebruikte bordjes, kopjes enzovoort af te wassen en de ander stemde gretig toe.

„Als je de dingen maar weer op hun plaats zet," waarschuwde hij.

Olivier begon met de pan, waarin hij de vis had gebakken. Toen hij schoon was, hing hij hem aan de dichtstbijzijnde spijker.

Met een ruk draaide de vallenzetter zich om.

„Dáár niet!" snauwde hij, terwijl hij de pan van de muur nam en hem aan een andere spijker naast de kachel hing.

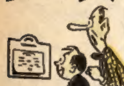
„Ik gebruik altijd die spijker," legde hij uit. „En als je iets bijna zestien jaar lang doet. . ."

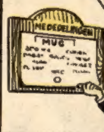
Doch toen hij zich weer tot Olivier wendde, keek hij in de loop van diens pistool.

Olivier grinnikte. „We zullen vanavond nog vertrekken," zei hij. „Hoewel het me aan m'n hart gaat zo'n knap toneelspeler in te rekenen. Je hebt het te mooi willen maken met die spijkers. . . Ik denk, dat je gisteravond of vanmorgen pas deze verlaten hut vond en je kano in het bos verstopt hebt. Het was goed bedacht om je voor de eigenaar uit te geven en het had succes. Maar weet je, de spijkers die jij zogenaamd al zestien jaar gebruikt, heb ik er vanavond in geslagen om er mijn vislijn aan te drogen!"

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

IK ZAL BERT BRON, DE AANVOERDER, TEN ETEN VRAGEN. HIJ EET NIET VEEL, WANT HIJ IS IN TRAINING.

MIK IS LAAT. WAAR BLIJFT HIJ TOCH?

Restaurant

Restaurant

IK WACHT NIET LANGER, IK HEB HONGER.

DE SPIJSKAART, ALSTUBLIEFT.

DAT IS MIK!

GA JE GANG, BERT. DENK EROM, DE REKENING IS VOOR MIJ...

SPIJSKAART

ZALM MET GEROOSTERD BROOD; DAN ASPERGESOEP, GEVULDE REERUG MET ROOMSAUS, PATATES FRITES EN GEMENGDE GROENTEN, PUDDING MET SLAGROOM, IJS EN KOFFIE MET LIKEUR.

ZEG, BERT, JE BENT TOCH...?

SPIJSKAART

MAG JE DAT WEL ETEN? JE BENT TOCH IN TRAINING?

De razende raket

door Bas Bouwman

„We kunnen hier niet blijven staan,"
zei Pillebrom, „kom op, we gaan
— eer straks die beesten ons verslinden —
proberen onderdak te vinden
in een of and're spleet of grot,
want anders vrees ik, dat tot slot
van onze reis langs de planeten,
we roemloos worden opgegeten! . . ."

Ze speurden nauwgezet in 't rond
tot een van hen een rotskloof vond
die, nagenoeg bedekt met struiken,
geschikt leek om in weg te duiken
voor elk gevaar van bovenaf,
zodat de Dok de opdracht gaf
bij Marsiaan het touw te halen
om in het rotshol af te dalen . . .

De tekenaar zei: „Brigadier,
dat is geen werk voor jou; geef hier,
want ga jij 't eerste naar beneden,
dan krijg je vast weer moeilijkheden!"

Dat was niet leuk van Paultje Pot,
maar ja, zo'n speurtocht in een grot
vereist een machtig zelfvertrouwen
en zenuwen als . . . kabeltouwen!

Pot kwam dat zelf ook aan de weet
toen men hem langzaam in de spleet
tot grote diepte af liet vieren
en een der monstergrote dieren,
zoals hij die reeds eerder zag,
heel rustig op de bodem lag,
doch woedend naar z'n benen hapte
toen Pot hem op zijn tenen trapte.

Gelukkig beet de langnek mis,
daar Pot — wat te begrijpen is —
van schrik zó onbedaarlijk gilde
dat zelfs het monster ervan rilde
en recht vooruit de benen nam,
waardoor Paul Pot te weten kwam
dat men ook nog door and're gaten
het donk're rotshol kon verlaten.

Pot ging het monster achterna,
dat, schuif'lend op zijn buik, weldra
van grote hoogte in de zee schoot,
waardoor een waterzuil omhoogspoot
en Paul, die dat niet had voorvoeld,
geheel en al werd overspoeld,
waarbij het achteraf nog meeviel
dat hij niet van de schrik in zee viel!

In elk geval had Paultje Pot
nu wel de indruk, dat de grot,
als onderdak voor aardse mensen,
zo 't een en ander liet te wensen,
en 't hinderde hem wel het meest
dat het gevluchte langnekbeest
nog wel 'n keertje kon proberen
als huisbaas hier terug te keren . . .

De tekenaar trok aan het touw,
werd opgehaald en had al gauw
zijn ondervinding van zoëven
in enk'le woorden weergegeven.

„Je hebt je barre best gedaan!"
zei Pillebrom. „Vooruit, we gaan
maar verderop, bij and're groeven
of grotten, ons geluk beproeven!"

't Geluk zat ditmaal niet zo mee,
want plots kwam er van overzee
een monstervogel aangevlogen
die zonder enig mededogen
een aanval op ons viertal deed,
dat doodsbenauwd met stenen smeet,
maar voor 't gevaar, dat in de lucht hing,
toch liever ijlings op de vlucht ging!

Zo renden ze dan razend vlug
weer naar de struikengrot terug,
die nu, als enig onderkomen
en schuilplaats in gebruik genomen,
in dit geval van hoogste nood
althans een weinig dekking bood,
doch, daar men verder onbeschut zat,
bij 't geen nog volgde, weinig nut had . . .

Het geheimzinnige

5
DUS NICK HEEFT MIJN KOFFER. ZOU HIJ DENKEN DAT ROSA DE TALISMAN WIL BEMACHTIGEN? DAT KAN HAAST NIET...
GAIL WIST NIET DAT ROSA DE DIEFSTAL VAN DE KOFFER NIET AAN DE KAPITEIN VERTELDE...
BRANDON IS TOCH AAN BOORD EN HEEFT DE KOFFER MET DE TALISMAN GESTOLEN. ZOEK TOT JE DIE KOFFER HEBT.
BEST. KOMT IN ORDE.
EVEN LATER KWAM ROSA TERUG.
ZE ZULLEN NICK GAUW TE PAKKEN HEBBEN. NU BEGRIJP IK WAAROM HIJ ZICH ZO OPDRONG. HIJ WILDE DE TALISMAN NATUURLIJK HEBBEN.

GAIL ANTWOORDDE HEFTIG.
6
IK GELOOF ER NIETS VAN. HIJ HAD VAST ANDERE BEDOELINGEN MET M'N KOFFER.
VOORDAT WE AAN DE OVERKANT ZIJN, ZAL HIJ JE KOFFER DAN WEL TERUGBRENGEN. WE ZULLEN ZIEN!
JAKE ZORGT WEL, DAT ZE DIE KOFFER NIET MEER TERUGZIET. DE TALISMAN HEBBEN WIJ STRAKS.
GAIL BEDACHT INTUSSEN DAT NICK MOEILIJKHEDEN KON KRIJGEN ZONDER PASPOORT. HAD ROSA DE DIEFSTAL NU MAAR NIET AANGEGEVEN, AL WAS DAT BEGRIJPELIJK. NEE, ROSA WAS HAAR ZEER BEHULPZAAM GEWEEST. MAAR ZIJ WANTROUWDE NICK. ALLEBEI WILDEN ZE HAAR BESCHERMEN, LEEK HET WEL.
GAIL VERMOEDDE NIETS VAN DE SPEURTOCHT VAN JAKE NAAR NICK. ZOEKEND LIEP HIJ OVER HET ACHTERDEK.
DIE NICK MOET ERGENS IN DE BUURT ZIJN...

INDERDAAD, NICK ZAT ACHTER EEN KATROL, IN DE HOOP ONOPGEMERKT TE BLIJVEN. OPEENS SCHROK HIJ VAN EEN STEM VLAK NAAST HEM.
7
KOM EENS HIER!
WAT EEN PECH, WE HOOPTEN JE KWIJT TE ZIJN.
LANGZAAM STOND NICK OP TERWIJL DE MAN DREIGEND ZEI...
GEEF OP DIE KOFFER, ANDERS...
'T SPIJT ME, DIE KOFFER ZUL JE NOOIT VINDEN.
NICK BEPEINSDE HOE HIJ DE MAN OP HET MIDDENDEK KON LOKKEN. HIJ SNAUWDE HEM TOE...
ZEG MAAR TEGEN ROSA, DAT ZE HAAR HELPER NIET TE VEEL VERTROUWEN KAN.
HOE DURF JE...!

JAKE DEED EEN STAP NAAR VOREN. NICK PROBEERDE NOG LANGS HEM TE SCHIETEN, MAAR HIJ STRUIKELDE...
8
OOOOO...
HIJ SCHOOT OVER DE RELING EN VIEL IN HET KOUDE ZEEWATER.
EVEN LATER VERTELDE JAKE ALLES AAN ROSA.
EZEL, WAAR IS DIE KOFFER? STRAKS ZIJN WE AAN DE OVERKANT. WE MOETEN HEM HEBBEN. ZOEKEN, VOORUIT!

David Scott Daniell

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse zoekt hij middelen om met Zucconi in verbinding te komen.

9

Dan visten we je zo gauw mogelijk op, trokken je schone kleren aan en stuurden je toch op wacht. Maar waarom al die onzinnige plannen? Als ik jou was, zou ik het nu maar uit m'n hoofd laten ziek te worden of overboord te vallen; als ik jou was, zou ik me netjes om zes uur melden en op wacht gaan staan zoals een leerling-tamboer betaamt. Kom, ik moet er vandoor om mijn volgende klant op te zoeken."

Met deze woorden zette soldaat Pilchard zijn muts recht, wierp zijn tabakspruim overboord en sloeg de richting naar het achterdek in. Olivier bleef in gedachten verzonken achter.

„Niks aan te doen, Olivier," zei Pollie voor de tweede maal. „Ga nou maar gewoon op wacht staan en haal je geen gekke dingen in je hoofd. Je ontkomt er toch niet aan."

„Ik heb me vast voorgenomen de brief vanavond bij Zucconi af te leveren. En al weet ik nog niet hóé, ik zal het doen ook," zei Olivier koppig.

„Nou, dan ben je de grootste en meest eigenwijze domkop die ik ken," antwoordde zijn nichtje. „Geloof maar rustig dat je je een onnoemelijke hoop moeilijkheden op de hals haalt, als je je om zes uur niet meldt!"

Maar Olivier nam van deze waarschuwende woorden geen notitie. Heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees probeerde hij een plan te ontwerpen.

„Pollie," zei hij eindelijk, „laat het nu maar rustig aan mij over. Mijn besluit staat vast. Maak je niet ongerust. Ik kan behoorlijk zwemmen. En dus laat ik me gewoon overboord vallen en dan doe ik net alsof ik verdrink."

Vastberaden stapte hij naar de verschansing. Pollie greep hem bij de arm en probeerde hem tegen te houden.

„Schei uit, Olivier!" riep ze dringend. „Doe niet zo eigenwijs!"

„Niks eigenwijs," luidde het antwoord. „Ik heb de opdracht op mijn schouders genomen en ik laat me er niet van afbrengen. De brief moet op tijd worden bezorgd; de rest komt er niet op aan. Er hangt nu eenmaal veel te veel van af!"

Olivier duwde zijn nichtje van zich af en knoopte zijn jas los. Nadat hij zich ervan had vergewist dat niemand hem gadesloeg, haalde hij de brief te voorschijn en overhandigde deze aan Pollie.

„Berg hem goed op," zei hij. „En zorg dat je hem vanavond na tienen niet vergeet."

Er bleef Pollie niets anders over dan de brief aan te nemen, die ze vervolgens vlug onder haar kleren verstopte.

„Als ik in zee val, begin je maar te schreeuwen. En als ik me een beetje aanstel, wanneer ze me hebben opgevist, doe je maar net of je niet beter weet. Afgesproken?"

Pollie deed nog een laatste poging om haar neef van zijn roekeloze voornemen af te brengen, maar zonder succes. Olivier onttrok zich rustig aan haar wanhopige gr ep en klom op de reling. Even keek hij naar beneden om de diepte te peilen die zich onder zijn voeten uitstrekte. Opeens liet hij zich voorover vallen en slaakte een doordringende kreet, terwijl hij pardoes in zee plonsde. Pollie begon te gillen...

Onmiddellijk kwamen een paar soldaten en matrozen toesnellen en weldra schreeuwden verscheidene mannen: „Man overboord! Man overboord!"

Vliegensvlug werden er maatregelen genomen om de drenkeling te redden. „Een lijn, een lijn," werd er geschreeuwd; en daar kwam een van de matrozen al aanrennen met een opgerolde lijn, waarvan hij handig een van de uiteinden overboord wierp.

Pollie keek over de verschansing en zag Olivier met alle kracht worstelen om boven te blijven. Het leek precies alsof hij in groot gevaar verkeerde. Nu en dan ging hij kopje-onder en kwam even later proestend en hijgend aan de oppervlakte.

Allerlei lieden begonnen Olivier wijze raadgevingen toe te roepen, terwijl anderen zich afvroegen hoe het ongeluk was gebeurd. Ofschoon Olivier Pollie had verteld wat hij van plan was, was ze er lang niet zeker van dat zijn ingespannen geploeter niet echt was. Plotseling drong soldaat Pilchard zich naar voren en vroeg:

„Wat is hier aan de hand, mannen?"

„Leerling-tamboer Crow is overboord gevallen," zei een van de soldaten. „Hij was op de reling gaan zitten en toen heeft ie zich te ver voorover gebogen!"

Soldaat Pilchard wierp een blik over de verschansing, keek daarna Pollie achterdochtig aan, knoopte zijn uniformjas los en trok hem vervolgens uit.

„Als hij de lijn nou maar kon grijpen," riep een van de matrozen uit.

„Hij heeft al zoveel water binnengekregen dat hij niet meer weet wat hij doet," veronderstelde een korporaal.

Op dat ogenblik klom soldaat Pilchard op de reling en dook met een koene snoeksprong in zee. Luid juichten de toeschouwers hem toe, toen hij Olivier in zijn kraag greep; en Pollie voelde zich niet weinig opgelucht, toen ze de oudere soldaat de lijn om Oliviers borst zag slaan.

Voorzichtig begonnen de manschappen het touw in te halen en enkele ogenblikken later werd Olivier aan dek gehesen en languit op de planken neergelegd. De soldaten en matrozen dromden nieuwsgierig om hem heen, terwijl een paar mannen de lijn opnieuw uitwierpen om soldaat Pilchard in veiligheid te brengen

„Zou hij dood zijn?" vroeg een van de omstanders.

„Dood? Niks hoor," werd er geantwoord. „Hij heeft alleen maar de Middellandse Zee half leeggedronken. Laten we maar gauw proberen of we hem bij kennis kunnen krijgen."

Op dat ogenblik sloeg Olivier zijn ogen op. Pollie was op haar knieën naast hem gaan liggen.

„Olivier, hoe is het ermee?" vroeg ze angstig. „Olivier, zeg eens wat!"

Olivier keek beduusd om zich heen en kreunde.

„Waar ben ik?" zei hij zwakjes. En fluisterend voegde hij eraan toe: „Het gaat best. Denk aan onze afspraak!"

Hij begon opnieuw te kreunen dat het een aard had.

Terwijl de opwinding onder de omstanders van minuut tot minuut groeide, verscheen sergeant Trott op het toneel.

„Hee, wat is hier allemaal aan de hand?" riep hij. Toen hij daarna de jongen

En opeens liet hij zich voorover vallen en slaakte een doordringende kreet.

„Vertel eens op, wat voor belangrijks heeft hij vanavond te doen?"

op de dekplanken zag liggen, voegde hij er ontsteld aan toe: „Wat? Ben jij dat, Olivier?"

„De knaap is overboord gevallen," legde een van de soldaten uit. „Net toen hij voor de derde keer kopje-onder ging, dook soldaat Pilchard hem achterna."

Sergeant Trott boog zich over zijn neef heen.

„Hoe is het ermee, jongen?" informeerde hij nieuwsgierig.

Weer opende Olivier even zijn ogen en antwoordde op zachte toon:

„Gaat wel, oom. Ik voel me alleen nog een beetje raar in mijn maag."

Zich oprichtend beval de sergeant een iedereen wat ruimte te maken om de jongen zoveel mogelijk frisse lucht te verschaffen. Een van de soldaten kwam aansnellen met een beker in de hand.

„Wat heb je daar?" vroeg sergeant Trott.

„Een slokje wijngrog, sergeant," antwoordde de man. „Heb ik gekregen van de assistent van de dokter."

Ze lieten Olivier wat drinken en terwijl hij het sterke drankje slikkend en kuchend naar binnen werkte, herinnerde Pollie zich de rol die haar neef haar had toebedeeld.

„Vader," zei ze bezorgd, „hij zal toch niet ziek worden, hoop ik?" En ze begon wanhopig haar handen te wringen.

„Nee hoor, daar ben ik niet bang voor. We zullen wel zorgen dat hij er gauw bovenop komt. Ik zal hem dadelijk mee naar beneden nemen. Dan zullen we hem die natte kleren uittrekken en hem in een paar warme dekens wikkelen."

Ze hielpen Olivier overeind en deze slaagde er met enige moeite in te blijven staan. Hij wendde zich tot zijn oom. Nu kwam het erop aan zijn rol goed te blijven spelen.

„Oom," begon hij.

„Ja, jongen, wat is er?"

„Ik moet om zes uur op wacht staan. Tegen die tijd ben ik toch wel weer in orde?"

„Vanavond op wacht? Onzin!" zei de sergeant op zeer besliste toon.

„Maar ik kan mijn werk toch niet in de steek laten?"

„Doe jij nou maar wat je gezegd wordt. Je gaat mee naar beneden en dan laat je je netjes in een paar dekens wikkelen. Als je niet rustig in je kooi blijft, kun je je wel een dodelijke ziekte op de hals halen! Ik zal wel zorgen dat iemand anders dat wachtdienstje van jou opknapt."

Olivier opende zijn mond om te blijven protesteren, maar de sergeant stak er een stokje voor.

„En nou verder geen geklets," besloot hij. „Vooruit, schiet op, naar beneden!"

„Jawel, oom," zei Olivier, op een manier alsof hij zeer teleurgesteld was.

Hij had het op dit oponthoud helemaal niet begrepen, maar hij twijfelde er niet aan dat het hem op de een of andere manier toch wel goed van pas zou komen bij de uitvoering van zijn opdracht. Het gevaar van de wachtdienst was in ieder geval al afgewend. Toch voelde Olivier zich schuldig jegens zijn oom, die immers het beste met hem voorhad.

„Wat beleef jij toch ook een drama's," zei de sergeant, terwijl ze samen naar beneden gingen. „Maar hoe dan ook, hier kon je tenslotte niets aan doen. En ik bewonder je om je plichtsgevoel."

Opnieuw voelde Olivier die vreemde kriebel in zijn maagstreek, maar nu echt...

Soldaat Pilchard had de hele vertoning met een ietwat achterdochtige blik gadegeslagen. Nu keek hij Pollie aan en Pollie keek hem aan.

„Wat een plichtsgevoel!" riep hij uit. „Dat zie je niet vaak bij zulke jonge tamboertjes! Hij is van z'n wachtdienst eenvoudig niet weg te slaan, hè?"

„Ik geloof dat het een vreselijke teleurstelling voor hem is dat hij zich moet laten vervangen, oom Pharo," zei Pollie op ernstige toon.

„Ik kan me natuurlijk vergissen," hernam de soldaat. „Maar was hij het niet die me een kwartier geleden vroeg hoe hij aan de dienst kon ontkomen? Nee toch, hè?"

„Luister eens, oom Pharo," antwoordde Pollie liefjes, „ik vond het verschrikkelijk dapper van u dat u hem zo maar nasprong. U heeft hem echt het leven gered."

„Wat moest ik anders?" riep Pilchard uit. „Ik kon hem toch zeker niet voor m'n ogen laten verdrinken? Maar kom, ik mag ook weleens droge kleren gaan aantrekken, anders houd ik er zelf nog wat van over."

Hij draaide zich om, deed enige stappen en bleef toen plotseling staan.

„Pollie, beste meid, wat voor een spelletje speelt die neef van jou? Vertel eens op, wat voor belangrijks heeft hij vanavond te doen?"

„Ik weet beslist niet wat u bedoelt, oom Pharo," zei Pollie met het onschuldigste gezicht van de wereld.

De soldaat keek haar enkele ogenblikken zwijgend aan. „Altijd als jij bij ons bent," zei hij tenslotte, „beleven we aan boord gekke dingen. Maar nu je gezelschap hebt gekregen van dat aardige neefje van je, gaat het hier nog gekker dan ooit toe. Ik krijg er slapeloze nachten van, als ik erover nadenk waar het allemaal nog eens op uit zal draaien!"

„Lieve oom Pharo! Wat een geluk dat u er bent! Als we in moeilijkheden zitten, helpt u ons er altijd wel uit, hè?"

Ze plooide haar gezicht in de liefste glimlach. Soldaat Pilchard keek haar nog eens aan, schudde het hoofd en vervolgde zijn weg.

HOOFDSTUK 8

Die avond omstreeks kwart over tien waren de dekken van de *Zeeleeuw* leeg en verlaten. De een na de ander waren de sol-

„Ben je nu echt van plan hem aan land te brengen?" vroeg Pollie niet zonder vrees.

daten naar hun kwartieren vertrokken en het enige geluid dat er te horen was, werd veroorzaakt door een schildwacht, die met trage passen heen en weer stapte. Het was donker en rustig aan boord. Het water kabbelde bijna onhoorbaar tegen de wanden van de schoener en slechts nu en dan drongen van de kust enkele flarden door van een weemoedig gezang, begeleid door gitaarspel

Olivier had zich verstopt achter de kaapstander en hij zat ingespannen in het duister te turen om te zien of Pollie de afspraak zou nakomen. Hij hoopte er het beste van, maar hij wist dat het haar niet gemakkelijk zou vallen de verblijven van de vrouwen en kinderen op deze tijd van de dag te verlaten.

Toch hing daar alles van af. Pollie immers was niet alleen in het bezit van de geheime brief, maar zij zou hem ook behulpzaam moeten zijn bij het lastige karweitje om ongemerkt te verdwijnen. Terwijl de minuten verstreken, hield hij zich onafgebroken bezig met de gevaarlijke onderneming die hij voor de boeg had.

De sloepen die hij overdag, staande aan de verschansing, aan bakboord in zee had zien liggen, leken hem bijzonder groot en zwaar toe; en het zou hem vast en zeker niet meevallen zich in een van deze boten op zijn eentje te redden. Maar hoe moeilijk en lastig hij het ook zou krijgen, hij was vastbesloten zijn opdracht uit te voeren. Zijn plicht stond hem helderder dan ooit voor ogen.

Opeens hoorde hij heel zacht het wijsje van de Kleine Pollie Olivier fluiten. Met kloppend hart floot hij zelf ten antwoord de tweede regel van het liedje. . . en een seconde later schoot Pollie als een flits over het dek en kwam naast hem zitten.

„Wat een geluk dat je er bent, Pollie," fluisterde Olivier. „Ik was al bang dat je niet weg kon!"

„Het was een hele toer, maar ik ben er. Heb je droge kleren aan?"

„Ik heb schoon ondergoed aangetrokken," antwoordde Olivier, „en oom Ruben heeft mijn jas laten drogen. Heb je de brief bij je?"

„Asjeblieft," zei Pollie en overhandigde hem het gewichtige document.

Olivier pakte de brief aan en verborg hem in de binnenzak van zijn uniformjas.

„Ben je nu echt van plan hem aan land te brengen?" vroeg Pollie niet zonder vrees

„Wis en zeker," antwoordde haar neef zo rustig mogelijk. „Luister maar, dan zal ik je vertellen wat jij moet doen. Er staat een schildwacht vlak bij het achterschip. We kruipen samen voorzichtig langs de verschansing en dan moet jij op de een of andere manier de aandacht van de schildwacht zien te trekken. Probeer het zo te doen dat hij met zijn rug naar mij toe gaat staan. Ondertussen klim ik gauw over de reling en laat me in een van de sloepen zakken."

„Goed," fluisterde Pollie.

„Zorg dat je tegen middernacht weer aan dek bent om naar me uit te kijken Zodra ik weer langszij lig, moet je het spelletje nog eens herhalen: je verzint maar wat om de schildwacht even aan de praat te houden Het hoeft maar even te duren: ik ben in een wip weer aan boord en dan zal ik vliegensvlug zorgen dat ik in mijn kooi kom. En klaar is Kees!"

„Hee, kijk daar eens, Olivier," fluisterde Pollie plotseling. „Er is nóg iemand aan dek, daar, vlak bij de achtersteven!"

„Ja, dat zie ik ook," zei Olivier bedremmeld. „Wie zou het zijn?"

„Weet ik niet," antwoordde Pollie, en ze tuurde ingespannen in de richting van het achterdek. „Ja, toch! Het is vaandrig Boscowen!"

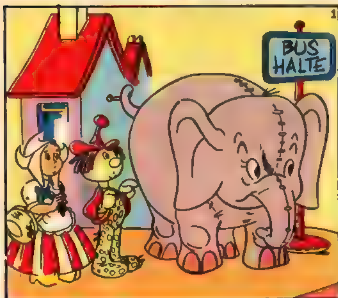
„Dat ontbrak er nog maar aan," zei Olivier, terwijl het hart hem in de schoenen begon te zinken „Waarom blijft die man nou niet rustig in zijn hut? Ik vraag me af of hij iets in de gaten heeft gekregen. . ."

„Och, dat is niet gezegd," hernam Pollie fluisterend. „Hij is nu eenmaal officier van de wacht. Heel gewoon dat hij nu en dan aan dek komt."

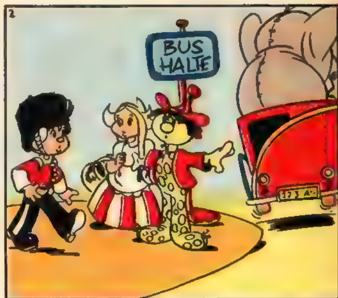
„Ja, dat wel, maar ik vertrouw het zaakje toch niet helemaal. Waarom heeft hij mij juist vandaag aangewezen om op wacht te staan? Het was mijn beurt niet eens. En nu is hij hier weer aan het spioneren!"

Wordt vervolgd

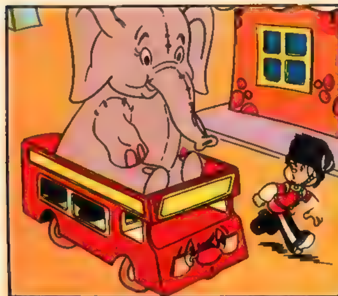
SPELEND

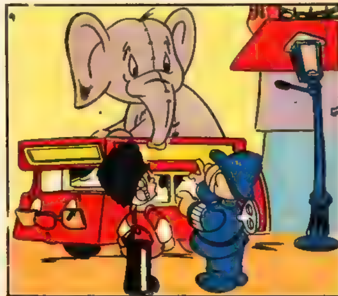
Della is een babyolifantje; hij is dol op autotochtjes. Op een ochtend had hij erg veel zin in een tochtje met Bertje Bus. Trientje Klomp en Willie Stropop moesten ook mee; zij waren verbaasd toen zij Della bij de bushalte zagen staan. Hoe moest dat nou?

Want Della is zo'n log gevaarte, dat er voor niemand anders plaats is naast hem in de bus. En toen Bertje Bus kwam aanrijden, klom Della in de bus en Willie en Trientje konden blijven staan. Ze waren boos en mopperden erover tegen Tommie, die voorbijkwam.

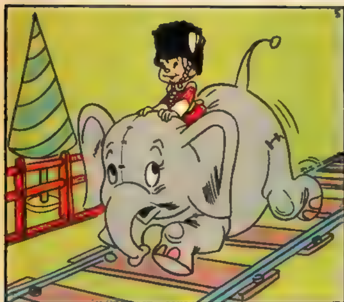
„Ik vind het niet aardig," zei Willie, maar Tommie had al iets bedacht en rende Bertje Bus achterna. Willie was ook niet de enige die boos was; want Bertje zelf vond Della zo zwaar, dat hij na een poosje doodmoe werd en de banden leeg voelde lopen.

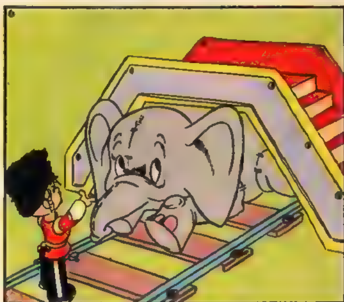
Tenslotte kon Bertje niet verder. Met een diepe zucht bleef hij midden op straat staan. Agent Bollewang ging erheen. „Bertje Bus!" commandeerde hij, „verboden hier te stoppen!" Maar toen hij hoorde waarom Bertje stopte, liet hij onmiddellijk Della uit de bus stappen.

SPEELGOED

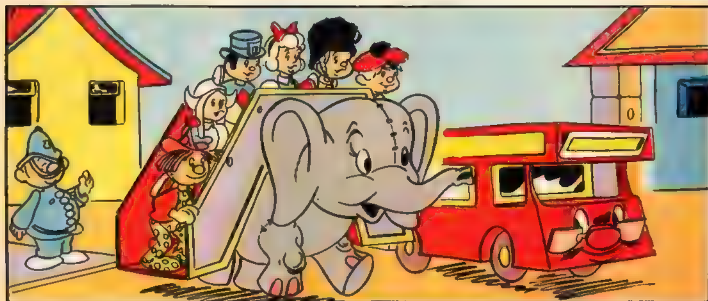

Arme Della! Hij kon wel huilen van verdriet. Maar Tommie, die alles had gehoord, zei toen: „Kom mee, Della, ik weet wel iets," en tot ieders verbazing klom hij op Della's rug en reed vlug naar het station. Della begreep er niets van.

„Wat gaan we dan doen?" vroeg Della sip. Tommie zei niets, maar liet Della onder de luchtbrug kruipen. „Ga daar eens onder liggen," zei hij, „en sta pas op als ik het zeg." Al begreep Della er niets van, hij deed precies wat Tommie zei:

En toen Tommie zei: „Della, sta maar op," gebeurde er iets vreemds. De luchtbrug paste precies op Della's rug en bleef daar hangen. Het leek net een zadel. „Waarom moet ik . . . ?" vroeg Della nog steeds niet-begrijpend. Tommie lachte en legde toen zijn plannetje uit.

„Kijk, Della," zei hij, „voor jou is geen bus groot genoeg en om jou plezier te doen vond ik het leuk, dat jij iedereen rondrijdt." Dat vond Della geweldig. Maar Bertje Bus en de anderen niet minder! „Nu neem ik een dagje vrij," zei Bertje Bus.

Thore maakt een wereldreis

DE DRIE HOLDEN NAAR HET EERSTE HET BESTE VENSTER DAT ZIJ ZAGEN. DE STUURMAN HIELP THORE OMHOOG. DAARNA KLAUTERDEN HIJ EN DR. STEFANO DOOR HET VENSTER, WAARDOOR ZIJ ZICH AAN HUN VERVOLGERS KONDEN ONTTREKKEN.

GELUKKIG VOELDE THORE, TOEN HIJ HALF UIT HET VENSTER HING, ONDER ZIJN VOETEN EEN BREDE, UITSTEKENDE RICHEL TEGEN DE MUUR. DAAROVER KONDEN ZIJ ZICH

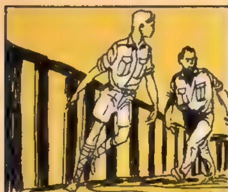
LANGZAAM SCHUIFELEND NAAR EEN TRAP BEGEVEN,

DIE TEGEN DE MUUR WAS GEBOUWD

DE DORPELINGEN HADDEN REEDS ONTDEKT HOE ZIJ ONTKOMEN WAREN.

ZIJ WRONGEN ZICH OOK NAAR BUITEN.

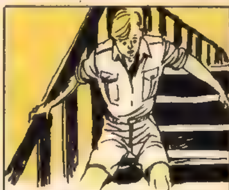
MAAR DE STUURMAN KWAM NU OP EEN GOED IDEE

OM HUN ACHTERVOLGERS NOG EVEN TEGEN TE HOUDEN. ZIJ BRAKEN HIER EN DAAR EEN PLANK UIT DE BOUWVALLIGE TRAP, ZODAT DEZE NU TE ZWAK WERD

OM DE WILD VOORUITSTORMENDE AANVALLERS TE DRAGEN. WELDRA KLONK DAN OOK WILD GESCHREEUW VAN DE DORPELINGEN DIE OMLAAG GLEDEN.

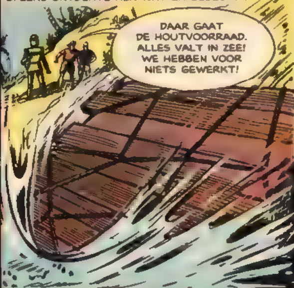

MAAR HET GEVAAR WAS NOG NIET BEZWOREN.

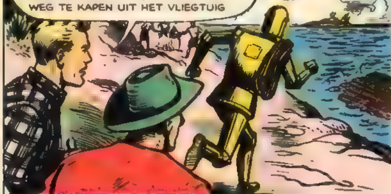

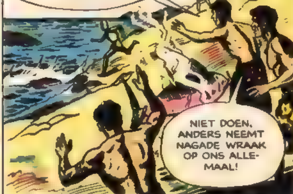
WANT OOK VAN BENEDEN KWAMEN NU ENKELE ACHTERVOLGERS OP HEN AF.

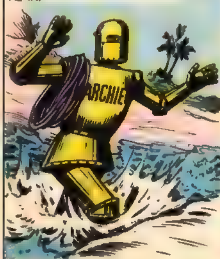
De man van staal

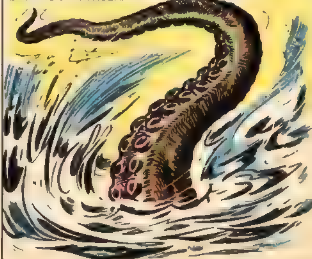

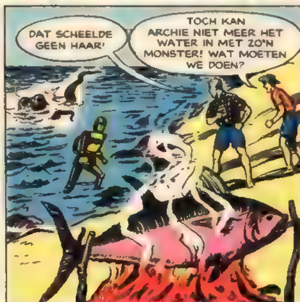

EEN ENORME GEDAANTE WERD AAN DE OPPERVLAKTE ZICHTBAAR.
HELP! NAGADE, DE ZEEDUIVEL! WE ZIJN VERLOREN.
DAAR HEB JE 'M' NU GAAT DE MAN VAN STAAL ERAAN!
ARCHIE

HET IS EEN KOLOSSALE INKTVIS. HIJ WIL ARCHIE GRIJPEN. DAT WORDT GEVAARLIJK...

TED, DIE HET GEVAAR INZAG, WIST NOG NET OP TIJD ARCHIE AAN DE GRIJPARM TE LATEN ONTSNAPPEN.
ARCHIE

DAT SCHEELDE GEEN HAAR!
TOCH KAN ARCHIE NIET MEER HET WATER IN MET ZO'N MONSTER! WAT MOETEN WE DOEN?

TED DACHT EVEN NA...
MONSTER OF NIET, WE MOETEN HET HOUT REDDEN IK GELOOF DAT IK WEL IETS WEET...

EVEN LATER LIEP ARCHIE NAAR EEN HOUT-VUURTJE WAARBOVEN EEN VIS WERD GEROOSTERD.
MET DIE VIS ZULLEN WE HET MONSTER WEGLOKKEN. IK DENK DAT HET WEL LUKT...
ARCHIE

KEN EN DE EILANDERS KEKEN GESPANNEN TOE.
HIJ HAALT ONZE VIS WEG EN LOOPT ERMEE NAAR NAGADE!
DWAASHEID. HET ZAL Z'N DOOD ZIJN! NAGADE ZAL HEM...

Katy knapt het wel op

DUKE WAS VROEGER EENS GESTRUIKELD BIJ HET NEMEN VAN EEN STENEN HINDERNIS. SINDSDIEN DURFDE HIJ ER NIET MEER OVERHEEN TE SPRINGEN. EN IN DE GROTE WEDSTRIJDEN WAREN JUIST ENKELE VAN DIE HINDERNISSEN. KATY BEGREEP DAT ZE DUKE VAN ZIJN ANGST MOEST GENEZEN. ZE HAD VAN LOSSE STENEN EEN MUURTJE GEMAAKT EN HET WAS HAAR GELUKT DUKE ER GEBLINDDOEKT OVER TE LATEN SPRINGEN.

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt
met tekeningen van
Frans Lammers

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen en een grote schat moet bezitten; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. Zij worden ontvoerd en als Chinezen vermomd varen zij de Jangtse op met een schip, waarvan zij de bemanning Nummer Een, Twee en Drie noemen. Zij ontsnappen echter en gaan te voet naar de grot T'ai, waar de schat moet liggen.*

11

Plotseling begon de monnik te spreken „De jongedame moet wat rusten en iets eten," zei hij tot ieders verrassing in vloeiend Frans. Peter en Marjan hadden thuis les gehad in die taal en konden hem wel volgen. „U bent alle drie mijn gasten," vervolgde hij. „U kunt hier blijven zolang u dat verkiest!"

Voordat een van de kinderen kon antwoorden, zei de professor grof:

„Je hoeft het niet voor me te vertalen. Ik beheers zes talen, ook Frans!"

Hij wendde zich tot de monnik.

„Wij zullen graag van uw gastvrijheid gebruik maken. Wat mij betreft, ik wil het liefst eerst wat rusten Misschien kunnen de kinderen u intussen helpen bij de bereiding van de maaltijd," zei hij hooghartig.

De ander schudde het hoofd

„Daarbij behoeft niemand me te helpen," zei hij nadenkend.

Enkele uren later werden de kinderen en de professor wakker. De monnik had een eenvoudig, maar voortreffelijk maal voor hen bereid en een koele, verkwikkende drank klaargezet

Zelfs professor Brand begon zich blijkbaar beter te voelen

„U hebt toch niet gehoord, wat ik tegen de kinderen zei, toen ik u voor het eerst zag?" vroeg hij voorzichtig.

De monnik glimlachte zwakjes.

„Ge vindt uzelf een geleerde. Maar ook ik heb gestudeerd en ik beheers verschillende talen. Ja, ik verstond u wel. U zei dat ik een leeghoofd was en een namaakmonnik."

„Maar zo bedoelde ik het natuurlijk niet," zei de professor haastig.

„U had zonder het te weten gelijk," hernam de monnik kalm. „Ik ben een onwaardige monnik. Ik streef er slechts naar een ander na te volgen, maar naast hem verbleek ik als het schijnsel van de maan in het zonlicht. Om vrede te vinden heb ik slechts een nutteloos leven opgegeven, maar hij deed afstand van een fortuin."

„Van een fortuin!" herhaalde de professor. Zijn groene ogen leken wel vuur te schieten en zijn adem ging gejaagd. Met moeite beheerste hij zich.

„Waar kan ik die andere monnik vinden?" vroeg hij uiterlijk kalm „Het zou voor de kinderen heel interessant zijn zo iemand te ontmoeten."

De gastheer maakte een vaag gebaar naar de verte.

„Hij woont in T'ai Pi," zei hij in gedachten.

De professor keek hem met bliksemende ogen aan.

„Maar iedereen zegt, dat het hier T'ai Pi is!"

„Slechts in naam," verklaarde de monnik. „Er zijn vele plaatsen, die T'ai Pi worden genoemd. Maar het zijn slechts onbetekenende nabootsingen van het echte T'ai Pi, de plaats van de ideale rust."

„En waar is dat echte T'ai Pi dan wel?" vroeg de professor gespannen.

De monnik nam hen mee naar buiten en ging hen voor langs een smal pad. Plotseling stonden ze voor een uitgestrekt veld, dat ver aan de horizon werd begrensd door hoge bergketens. Het land werd doorsneden door talloze kanalen, die dienst deden voor de bevloeiing van de goed onderhouden akkers.

„Als je die bergen vergeet, zou je haast denken dat we weer thuis waren," fluisterde Peter.

„Volg deze weg," zei de monnik. „Vraag iedereen die ge zult tegenkomen naar T'ai Pi, maar sla geen zijwegen in voordat men het u zegt. . ."

Hij keek de professor een ogenblik recht in de ogen.

„Ik hoop dat u in T'ai Pi de vrede zult vinden," besloot hij zacht.

Professor Brand mompelde iets onverstaanbaars. Toen beduidde hij de kinderen hem te volgen.

De monnik was verdwenen. Het was, alsof de aarde hem had verzwolgen.

Het pad liep nu scherp omlaag naar de vlakte. De professor had zo'n haast, dat de kinderen hem nauwelijks konden bijhouden en hij telkens ongeduldig op hen moest wachten.

„Hij is zo taai als een geit," zei Peter. „Toen ik hem voor het eerst bij mijnheer Dupré zag zitten, dacht ik dat hij bij het lopen wel een stok nodig zou hebben. Maar als hij zijn doel wil bereiken, kruipt hij desnoods op zijn buik als een slang verder."

„Hij maakt op mij echt de indruk van een slang," zei Marjan hijgend van het snelle lopen. „Maar daarin zal ik me wel vergissen, denk ik."

„Waarom denk je dat?"

„Omdat hij heel anders is dan hij zich voordoet. Hij gedraagt zich tegenover iedereen even onaardig, maar als je bedenkt wat hij voor ons gedaan heeft. . . Verschillende malen heeft hij ons het leven gered. Tenzij. . ." Ze knikte peinzend. „Tenzij hij nog steeds denkt dat we iets heel belangrijks over de schat weten. Dan is al zijn bezorgdheid voor ons maar schijn en moeten we voor hem oppassen!"

„Reken maar dat ik hem in de gaten houd," zei Peter grimmig. „Ik vertrouw die Baardmans nog steeds niet."

Een kleine groep mensen kwam hen tegemoet wandelen. Het was een hele familie, die met haar geiten op zoek was naar nieuwe weidegronden. Er waren stokoude mensen bij en heel kleine kinderen en iedereen had een stukje van het schamele huisraad op de rug gebonden.

„Vraag hun de weg zoals de monnik ons heeft gezegd," zei de professor tegen Marjan.

Een oude vrouw kwam naar voren.

„T'ai Pi?" zei ze. „Gaat u dan verder en vraag het nog eens. Als u iedereen die u tegenkomt naar T'ai Pi vraagt, kunt u niet mislopen."

„Vraag haar hoe oud de monnik is die daar woont," fluisterde de professor Marjan in het oor. „Als het weer zo'n jongeman is, kunnen we net zo goed terugkeren. In China, zoals overal ter wereld, is de ouderdom de vergaarbak der kennis, zelfs als het om verborgen schatten gaat."

„Hij is heel oud," knikte de bejaarde vrouw. „Hij is nog ouder dan de grote muur van China."

„Onzin!" zei de professor nijdig.

„Als u ieder die u tegenkomt naar T'ai Pi vraagt, kunt u niet mislopen!"

De vrouw verstond het niet, maar ze zag aan zijn gezicht dat hij haar niet geloofde.

,,Zeg uw vader dat ik weet waarover ik spreek," zei ze scherp tegen Marjan. ,,De monnik van T'ai Pi is ouder dan ik en ik ben bijna honderd jaar. Ik kan me nog goed herinneren, dat de Chinese muur werd gebouwd om de Mongolen uit het land te weren."

Marjan keek Peter eens aan. Op school hadden ze geleerd dat de Chinese muur al vele eeuwen geleden was opgetrokken, maar ze begrepen dat het geen zin had om dat de oude dame te vertellen. Er bestonden in China oeroude verhalen, die echter zo nauwkeurig van vader op zoon werden overgeleverd, dat de jongste generaties voortdurend de indruk hadden dat het allemaal pas tientallen jaren geleden was gebeurd.

,,Kom, we moeten verder," zei professor Brand. Een vreemd vuur brandde in zijn ogen.

Hoe verder ze kwamen, des te eerbiediger spraken de Chinezen over de geheimzinnige monnik. Sommigen beweerden dat hij En Sjih was, de onsterfelijke man uit een oude sage. Anderen vertelden dat hij een koninkrijk in het verre westen had opgegeven om hier in een kale grot te gaan wonen.

Geleidelijk aan werd hij volgens de verhalen ook steeds jonger. Eerst werd zijn leeftijd op tweehonderd jaar geschat, toen op honderdvijfenzeventig en tenslotte op honderdtwaalf. Maar over één ding waren allen het eens. De monnik van T'ai Pi was geen Chinees. Hij was van heel ver gekomen om na te denken over de geheimen van het leven en hij was nooit naar zijn geboorteland teruggekeerd.

De laatste Chinees die zij aanspraken bracht hen tot aan de voet van een heuvel.

,,Halverwege deze helling bevindt zich een grot," zei hij eerbiedig. ,,Dat is T'ai Pi. Ik ben zo onwaardig, dat ik deze grond niet durf betreden. Maar gij zijt vreemdelingen in deze streken. Ge zijt van heel ver gekomen om de monnik te bezoeken, zoals hij zelf van verre kwam om hier rust en vrede te vinden. Daarom kunt gij bij hem binnengaan. Niemand van ons zou dat ooit wagen."

De professor wierp de kinderen een zure blik toe.

,,Jullie hebben het me dikwijls genoeg erg lastig gemaakt," zei hij. ,,Maar in China blijkt men meer eerbied te hebben voor de ouderdom. Hier begrijpt men dat een grijsaard dingen weet, die voor anderen verborgen blijven. . ." Hij grinnikte. ,,Dingen waar ik erg nieuwsgierig naar ben," voegde hij er op halfluide toon aan toe.

Marjan keek hem ongerust aan. De blik in zijn ogen beviel haar helemaal niet.

,,U moet eerst wat rusten," zei ze voorzichtig. ,,U zult wel moe zijn."

De professor schudde koppig het hoofd.

,,Ik heb me nooit beter gevoeld dan op dit ogenblik."

Met grote stappen begon hij de heuvel te beklimmen. Soms was de helling zo steil, dat hij op handen en voeten verder ging. Toen stond hij ineens doodstil en staarde in een gapende holte die voor hem lag.

Een stokoude man kwam naar buiten. Hij had lang, spierwit haar en een baard, die nog veel langer was dan die van de professor. Peter en Marjan durfden geen woord meer te zeggen. Ze keken hem alleen maar aan en hielden elkaar stijf bij de hand vast.

De professor stak zijn hand uit.

,,Eindelijk heb ik u dan gevonden!" riep hij uit. ,,U bent dus mijn oudoom Theophilus, die veertig jaar geleden spoorloos is verdwenen."

HOOFDSTUK 6

Marjan en Peter konden die nacht de slaap niet vatten.

Telkens weer vroegen ze zich af of ze misschien al sliepen en alles een droom was. De monnik van T'ai Pi was niemand anders dan de zoekgeraakte oom van professor Brand. Hij was de man, die de kaart had getekend op de blauwzijden lap, die zich nu in handen van de schurk Li Wen-fan bevond. Maar dat was nu niet meer van belang. Ze hadden geen kaart meer nodig. Oom Theophilus wist immers alles van de schat!

Toen Peter ontdekte dat Marjan ook nog wakker was, kroop hij overeind. De monnik had drie bossen stro in zijn grot uitgespreid voor zijn gasten, maar de professor was vlak voor de ingang gaan slapen. Daar was het frisser, beweerde hij.

,,Laten we ook naar buiten gaan," fluisterde Peter zijn zusje toe. Zachtjes schuifelden ze naar de uitgang. Maar toen ze over de professor heen naar buiten wilden stappen, schoot deze met een vaart overeind.

,,Blijf binnen!" zei hij scherp. ,,Daar ben je veilig. Ik zal wel zorgen dat niemand jullie een haar krenkt."

Hij zakte achterover en hervatte zijn gesnurk.

Achter in de grot vlamde een klein lichtje op. Oom Theophilus stond met een olielampje in zijn hand voor de nauwe rotsspleet, die hem tot slaapkamer diende. Hij wenkte de kinderen naderbij en legde zijn vinger op de lippen om hun te beduiden dat ze heel stil moesten zijn.

Een ogenblik vreesde Peter, dat de professor ook zou opstaan om hen te volgen, toen ze achter de oude monnik aan de rotsspleet binnengingen. Het was daar ruimer dan ze hadden gedacht. Oom Theophilus zette zich met gekruiste benen op de grond en nodigde hen uit hetzelfde te doen.

Peter nam hem met onverholen nieuwsgierigheid op.

,,Bent u werkelijk honderdtwaalf jaar oud?" vroeg hij.

De monnik glimlachte.

,,Mijn leeftijd is van geen belang. Ik ben alleen verbaasd dat mijn achterneef mijn verblijfplaats heeft gevonden. De hele wereld dacht dat ik al veertig jaar dood was."

,,Maar dat dacht de professor ook," merkte Marjan op. ,,En vader en iedereen."

,,En toch zijn jullie hier gekomen," hernam oom Theophilus hoofdschuddend. ,,Of kwamen jullie misschien niet voor mij, maar voor de ontdekking die ik meer dan veertig jaar geleden heb gedaan?"

Zijn blik was heel ernstig. Marjan knikte een beetje verlegen. ,,We weten dat u ergens een schat hebt gevonden," antwoordde ze aarzelend. ,,Iemand gaf vader heel lang geleden het stuk blauwe zijde, waarop u de plaats had aangegeven waar de diamanten waren verborgen. Vader vertelde iedereen de geschiedenis die eraan was verbonden, maar zelf geloofde hij niet aan het bestaan van de schat. Toen onze ouders stierven, nam ik de zijden landkaart als een herinnering aan thuis mee. Hoe Li Wen-fan daar allemaal achter kwam, weet ik niet. In ieder geval volgde hij het spoor van professor Brand, toen die ons trachtte te vinden. Hij ontvoerde ons alle drie en stal onze kaart. Gelukkig wist hij niet dat de professor de kaart al had nagetekend. . ."

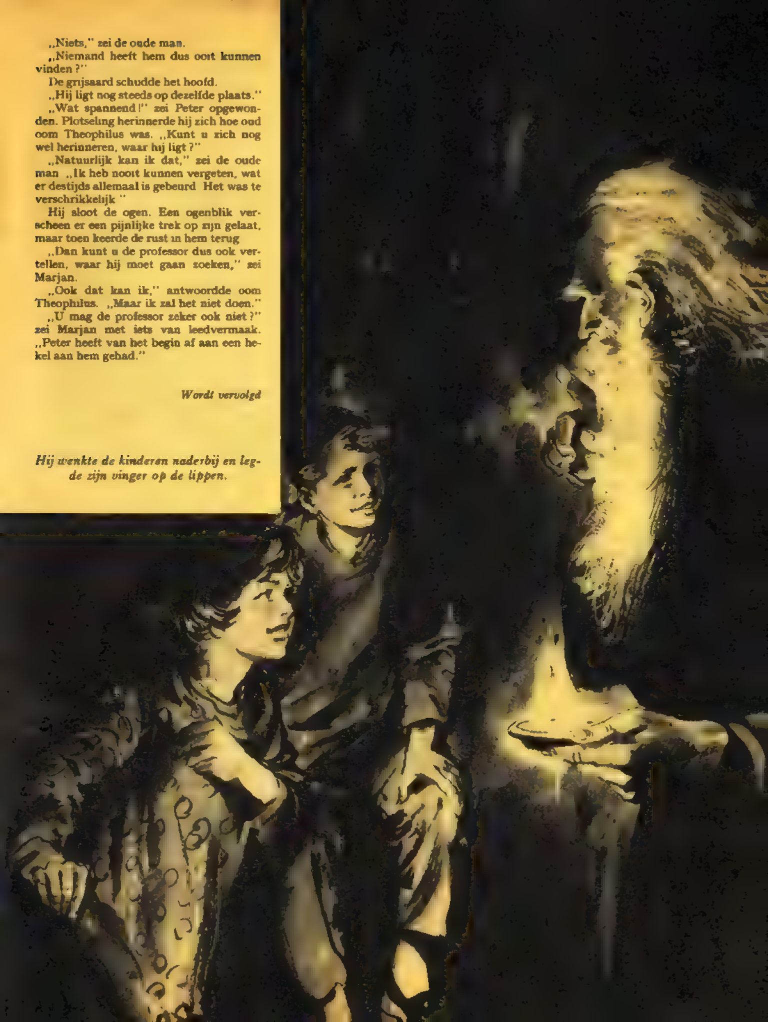
,,En daarom zijn jullie dus hier," zei de oude man nadenkend. Hij streek met zijn hand door zijn zilverwitte baard. ,,Toen ik negenenzestig jaar was, ontdekte ik een grote schat. Dat dacht ik tenminste. In werkelijkheid vond ik niets dan afgunst. Nergens was ik nog veilig. Mijn spoor werd gevolgd alsof ik een wild dier was en mijn bedienden werden vermoord. Terwijl de bandieten mij trachtten te dwingen de plaats van de schat te verraden, slaagde de laatste Chinees die me trouw was gebleven, erin te ontkomen. Hij smokkelde de zijden landkaart naar de bewoonde wereld, waar hij dus in het bezit van jullie overleden vader is gekomen."

,,Maar volgens het verhaal van vader was u ook vermoord," merkte Peter op.

,,Ik had geluk. De bandieten die mij gevangenhielden, werden op hun beurt door een andere bende overvallen. Er volgde een hevig gevecht. Niemand van de eerste bende overleefde het. Toen ik in de verwarring kans zag te ontsnappen, wist niemand behalve ik en mijn ontvluchte bediende iets van het bestaan van de schat. Lange tijd dacht ik dat ik zelfs de enige was. Ik zwierf door het binnenland, totdat ik een tweede ontdekking deed, veel belangrijker dan het vinden van de schat. Ik ontdekte een manier om in vrede met mezelf en mijn medemensen te leven. . ."

In de stilte, die op de laatste woorden van de monnik volgde, klonk de stem van Marjan na een poosje:

,,En wat gebeurde er met de schat?"

„Niets," zei de oude man.

„Niemand heeft hem dus ooit kunnen vinden ?"

De grijsaard schudde het hoofd.

„Hij ligt nog steeds op dezelfde plaats."

„Wat spannend!" zei Peter opgewonden. Plotseling herinnerde hij zich hoe oud oom Theophilus was. „Kunt u zich nog wel herinneren, waar hij ligt ?"

„Natuurlijk kan ik dat," zei de oude man. „Ik heb nooit kunnen vergeten, wat er destijds allemaal is gebeurd. Het was te verschrikkelijk."

Hij sloot de ogen. Een ogenblik verscheen er een pijnlijke trek op zijn gelaat, maar toen keerde de rust in hem terug.

„Dan kunt u de professor dus ook vertellen, waar hij moet gaan zoeken," zei Marjan.

„Ook dat kan ik," antwoordde oom Theophilus. „Maar ik zal het niet doen."

„U mag de professor zeker ook niet ?" zei Marjan met iets van leedvermaak. „Peter heeft van het begin af aan een hekel aan hem gehad."

Wordt vervolgd

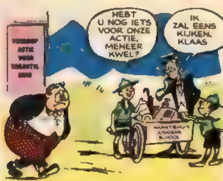
Hij wenkte de kinderen naderbij en legde zijn vinger op de lippen.

BILLIE TURF

DIE NARE SCHOOL ALTIJD! ALTIJD BOEKEN EN STRAFWERK, DAG IN DAG UIT, BRRR!

HEBT U NOG IETS VOOR ONZE ACTIE, MENEER KWEL?
IK ZAL EENS KIJKEN, KLAAS

BILLIE, GA EENS KIJKEN OF JE ERGENS OUDE SPULLEN ZIET DIE WE KUNNEN MEEGEVEN.

HIER HEB JE ALVAST IETS PAK AAN
WAT EEN STAPEL!

ALLES UIT MENEER KWELS KAMER KAN MEE, DE WANDELSTOKKEN OOK.
HA!

NU AAN JE WERK, BILLIE. HARTELIJK DANK VOOR JE HULP!

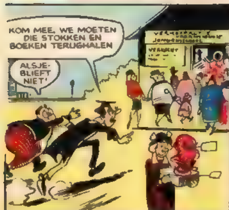

HEB IK DAT FIJN BEDACHT. HAHAHA! GEEN BOEK MEER TE VINDEN!

WE KUNNEN NIETS BEGINNEN, MENEER, DE BOEKEN ZIJN WEG.
WAT ZEG JE?

JA, DIE HEB IK ALLEMAAL MEEGEGEVEN AAN DE VERKENNERS. HAHAHAHA!
WAT VRESELIJK JAMMER!

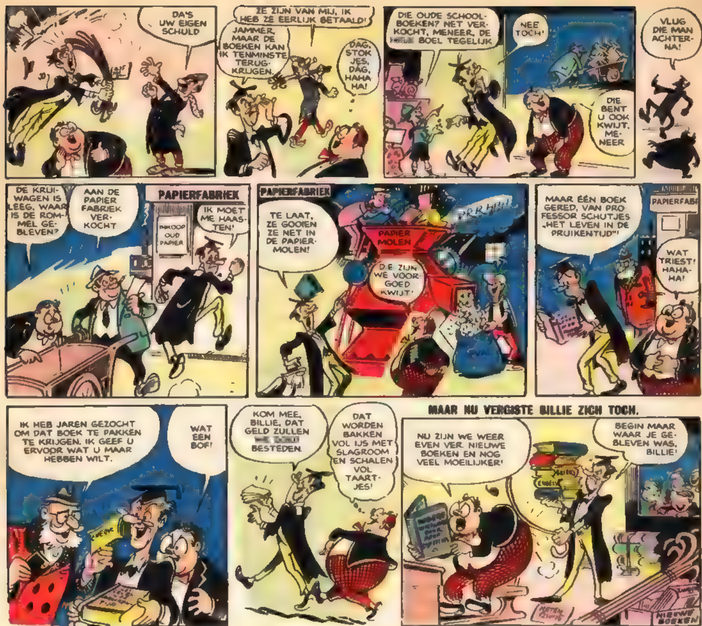

DAT HEB JE MET OPZET GEDAAN, DEUGNIET KOM MEE, IK ZAL JE!

MAAR MENEER, DE STOKKEN HEB IK OOK MEEGEGEVEN

KOM MEE, WE MOETEN DIE STOKKEN EN BOEKEN TERUGHALEN
ALSJEBLIEFT NIET!

WAT EEN ROMMEL, ABSOLUUT NIKS WAARD
VERKOOPACTIE
IK WIL M'N BOEKEN EN STOKKEN TERUG HEBBEN!

LAAT LOS, DIE ZIJN VAN MIJ.
LAAT LOS, IK HEB ZE NIET VOOR BONESTAKEN GEKOCHT.

De gevaarlijke plaats

De verstrooidheid van geleerde heren is spreekwoordelijk. Ook Albert Einstein, de zo beroemde geleerde, kon dikwijls zeer verstrooid zijn. Toen hij eens een van zijn vrienden bezocht, bleek het dat hij een stevige verkoudheid had opgelopen. Op de vraag van zijn vriend of hij soms op de tocht had gezeten, beaamde de geleerde dit; hij vertelde dat hij in de trein bij een kapotte ruit had gezeten.

„En dat op jouw leeftijd," zei Einsteins vriend een beetje bestraffend. „Waarom ga je op zo'n gevaarlijk plekje zitten? Waarom heb je niet aan een jeugdiger iemand, die de kou beter kon verdragen, gevraagd met jou van plaats te verwisselen?"

Daarop keek Einstein zijn vriend enigszins verbaasd aan.

„Dat kon onmogelijk," zei hij toen, „want ik zat helemaal alleen in de coupé."

Het dure feest

Titiaan, de beroemde Venetiaanse schilder, die van 1477-1576 leefde, gaf eens een feest voor zijn vrienden. Het was zeer gezellig, iedereen amuseerde zich kostelijk. Toen echter bekend werd dat de kosten die Titiaan voor het feest had gemaakt, slechts gering waren, bespotte men Titiaan en sprak men schamper en smadelijk over het eten, waarvoor de gastheer zo weinig uitgegeven had. Toen dit de schilder ter ore kwam, nodigde hij onmiddellijk dezelfde gasten uit voor een nieuw feest. Nadat alle gasten in één vertrek bijeengeroepen waren, trad de schilder naar voren en zei:

„Dames en heren. Het is mij gebleken dat u geen prijs stelt op een waarlijk gezellig samenzijn, maar dat u alleen let op de kosten, die ervoor gemaakt zijn. Daar heb ik dus rekening mee gehouden." Terwijl hij een prachtig en kostbaar gewaad van een stoel nam, vervolgde hij: „Dit gewaad heb ik van keizer Karel V ten geschenke gekregen; het is zeer veel geld waard." Daarop gooide hij het kostbare gewaad in het vuur van de haard en zei: „Ik hoop, dat de kosten van ons samenzijn nu hoog genoeg naar uw zin zijn geweest, want het is het enige dat ik u op dit feest heb aan te bieden." En de gasten konden gaan

DE JACHT OP DE SCHORPIOEN

„Heb je het al gehoord, Ellie?" riep Hilda Matland tegen haar vriendin aan boord van het kleine vrachtschip *Albatros*. „We krijgen er een passagier bij."

„Die jonge Arabier daar, met dat bundeltje kleren en die groene paraplu?" vroeg Ellie, de dochter van de stuurman.

De meisjes ontmoetten elkaar op het voorschip op de dag van vertrek uit de haven van Nicobar, een eilandje in de Indische Oceaan, waar de *Albatros* was geladen met vaten palmolie, kisten dadels en een vracht hout. De inlandse bemanning was al bezig de ketels op te stoken en uit de schoorsteen van de boot dreef een dikke sliert pikzwarte rook zeewaarts.

Kapitein Matland begroette de nieuweling bij de loopplank en stelde hem vervolgens aan de beide meisjes voor.

„Wijs hem even de hut naast de kombuis, Hilda," zei hij. „Het is een arme koopman, die zijn geluk vergeefs heeft beproefd in Nicobar. Hij mag gratis meereizen naar de volgende haven."

De jonge Arabier toonde zich zeer dankbaar voor de vriendelijke ontvangst. Hij maakte een nette indruk en wekte onmiddellijk het medelijden van de beide meisjes op.

„Kom maar mee," zei Hilda. „We zullen wel zorgen dat je je spoedig op je gemak voelt."

„Kun je goed tegen de zee?" vroeg Ellie. „En hoe heet je eigenlijk? Of versta je geen Engels?"

„Mijn naam Ghaza," antwoordde de jongeman zacht. „Ik geen zeeman, hoor. Nee, nee! Ghaza kleedjes maken en verkopen op de markt. Maar niet genoeg verdiend hier. Jammer."

„Geeft niet. Volgende keer beter," zei Hilda troostend, terwijl ze haar gast voorging naar het middendek.

Naast de kombuis lag een kleine, eenvoudige hut, die meestal niet werd gebruikt. In de onmiddellijke nabijheid bevonden zich de verblijven van de bemanning, die geheel uit oosterlingen bestond. Ghaza zou zich gedurende de reis dus niet behoeven te vervelen.

Abdoel, de kok, scheen het op zijn nieuwe buurman niet erg te hebben begrepen, merkten de meisjes. Hij was zeer bijgelovig.

„Die jongen ziet er heel ongelukkig uit," fluisterde hij, toen Ghaza in zijn hut was verdwenen. „Hij zal toch geen moeilijkheden veroorzaken?"

„Doe niet zo dom, Abdoel!" zei Hilda. „Als jij dagenlang niets had verdiend, net als Ghaza, zou je toch zeker ook geen toonbeeld van opgewektheid zijn?"

Haar papegaai Koppiekrauw, die haar stem had opgevangen, belandde met een handig sprongetje op haar schouder.

„Ongelukkig. Abdoel ongelukkig!" kraste de vogel plagend.

Hilda sprak de papegaai op bestraffende toon toe, zette hem op de bank naast het grote fornuis neer — het was zijn lievelingsplekje — en ging daarna met haar vriendin weer aan dek. Daar keken ze toe, hoe de touwen werden losgegooid en de *Albatros* zich langzaam in beweging zette voor de reis, die drie volle dagen zou duren.

Een poosje sloegen Hilda en Ellie de drukte in de haven gade. Schepen en bootjes van allerlei slag voeren er heen en weer, bijna zonder uitzondering bemand met Arabieren en Chinezen, van wie sommigen hun uiterste best deden om nog wat souvenirs kwijt te raken aan de opvarenden van het vertrekkende schip. Even later was voor de meisjes het ogenblik gekomen om aan het werk te gaan.

Telkens wanneer er een haven was aangedaan, kreeg het dek een grote beurt en het was de gewoonte dat zij dit karwei voor hun rekening namen. Het was gloeiend heet, zodat ze zich getooid hadden met een brede strooien hoed.

„Soms vraag ik me weleens af waarom we met deze oude schuit zijn meegegaan," zei Hilda peinzend, terwijl ze leunend op haar bezemsteel even uitrustte van het vermoeiende werk.

„Had jij dan misschien liever op een kantoor willen zitten, terwijl je vader de hele wereld bereist?" vroeg Ellie.

„Natuurlijk niet," zuchtte Hilda. „Maar het is hier zo ontzettend heet."

„Jammer eigenlijk dat die Arabier zo'n echte landrot is," zei Ellie. „Anders had hij ons mooi een beetje kunnen helpen. We moeten het hele achterdek nog schrobben."

Terwijl Ghaza rustig in zijn hut bleef zitten, begonnen de meisjes vol goede moed weer te werken. Toen ze van school waren gekomen, had Hilda's vader hun voorgesteld eens een paar reizen op de *Albatros* mee te maken, op voorwaarde dat ze hun eigen kostje zouden verdienen. Ze hadden deze gelegenheid om eens wat van de wereld te zien met beide handen aangegrepen en hadden er nog steeds geen spijt van.

„Help! Help! Schorpioenen! Schorpioenen in de kombuis!"

Die kreet drong plotseling tot de meisjes door.

„Het is Abdoel!" riep Hilda uit, terwijl

ze hun bezems neerlegden en naar beneden snelden

Bij de kombuis aangekomen zagen ze de kok handenwringend op de drempel staan. Een paar leden van de bemanning, op het geschreeuw afgekomen, stonden opgewonden met elkaar te praten en boven alles uit klonk het gekras van Koppiekrauw, de papegaai.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Hilda. „Kalmeer een beetje, Abdoel, en leg me uit wat je bedoelt."

Op dat ogenblik kwam ook Ghaza, de Arabier, uit zijn hut te voorschijn. Net als de kok trilde hij over zijn gehele lichaam. De stokers, die op enige afstand toekeken, sloegen hem achterdochtig gade.

„Schorpioenen, juffrouw Hilda!" stotterde Abdoel. „Ik heb er net een gezien, daarboven bij dat luik. Straks worden we nog allemaal vergiftigd. Dat is natuurlijk de schuld van die Arabier! Ik was er al bang voor!"

„Maak je niet zo zenuwachtig, Abdoel!" zei Hilda streng, terwijl ze de bevende kok bij de arm greep. „Je weet best dat er geen schorpioenen aan boord zijn. En als het wel zo was, hoefde je er nog niet zo bang voor te zijn. Je bent toch geen kind?"

„Ik heb duidelijk een schorpioen gezien. Daar bij dat luik!" herhaalde Abdoel koppig. En hij wees schichtig naar een opening in een van de wanden van de kombuis, waardoor deze in verbinding stond met de hut ernaast.

„Het beest was me bijna op mijn hoofd gesprongen," voegde hij eraan toe. „En als ik een steek met die vergiftige angel had opgelopen. . ."

„En jij, Ghaza?" vroeg Hilda, zich tot de Arabier wendend. „Dat luik komt in jouw hut uit. Heb jij ook een schorpioen gezien?"

„Ghaza ook gezien. Schorpioen in luik daarboven. Ja zeker!" stamelde de passagier in gebrekkig Engels, met een angstige blik om zich heen kijkend.

De beide meisjes wierpen de mannen een onderzoekende blik toe. Ze waren er wel aan gewend dat Abdoel bij het minste of geringste overstuur raakte en ze vatten zijn kreten dus niet al te ernstig op. Maar aan de andere kant wisten ze, dat schorpioenen in de tropen nogal eens voorkomen en dat de oosterlingen er doodsbenauwd voor zijn. Waarschijnlijk terecht, want de dieren, die er uit zien als een soort grote spinnen, hebben door hun giftige steken een zeer slechte naam.

„Luister nou eens, Abdoel," begon Hilda weer. „Doe niet zo mal. Het hele schip wordt telkens van onder tot boven schoongemaakt. Het bestaat niet dat er schorpioenen aan boord zijn. Behalve het hout is de hele lading in koelruimten ondergebracht. Waar zouden ze dan van moeten leven?"

„Schorpioenen hebben het kwade oog!" mopperde de kok, terwijl de leden van de bemanning die op het gerucht waren afgekomen, instemmend knikten. „Ik heb er duidelijk een gezien. Hij zat in dat luik!"

„Dan Ghaza weggaan!" riep de Arabier verschrikt uit. „Ghaza niet bij gevaarlijke schorpioen aan boord! Laat het schip stilleggen! Ghaza terug naar de haven!"

De jongeman keek verwilderd om zich heen. Het was duidelijk dat de angst zich hoe langer hoe meer meester maakte van de omstanders.

„Onzin, Ghaza!" riepen Hilda en Ellie in koor. „Er zijn hier geen schorpioenen!"

„Je hebt zelf gevraagd of je mee mocht," voegde de dochter van de kapitein eraan toe. „En al zou je nog zo graag willen, dan kon je nu toch niet van boord. We zitten al midden op zee!"

„Ghaza bang voor boze oog!" hield de Arabier aan. „Ghaza bang voor schorpioen."

„Als je niet ophoudt met zeuren, geloof ik werkelijk nog dat je ons ongeluk brengt," antwoordde Hilda kwaad. „Je maakt jezelf en de rest van de bemanning bang voor niks. Vooruit, ga maar gauw weer naar binnen. In je hut zit je zo veilig als wat."

Met zachte hand zetten de meisjes vervolgens Abdoel en de overige matrozen weer tot werken aan.

„Laten jullie je toch niets wijsmaken," zei Hilda. „De Arabier ziet spoken. Als hij zich niet beter gedraagt, zal ik vader voorstellen om hem met het eerste het beste schip dat ons tegemoetkomt, terug te sturen."

„Ik geloof dat je gelijk hebt, Hilda," zei Ellie, terwijl ze aan dek terugkeerden. „Hoe vlugger we die knaap kwijt zijn, des te beter. Abdoel vertrouwt hem eenvoudig niet; en als die eenmaal de schrik te pakken krijgt, is er met de bemanning niets meer te beginnen."

„Kom," zei Hilda. „We gaan eerst naar de brug om vader in te lichten. Je weet nooit wat er nog van komt."

Samen beklommen ze de smalle ijzeren trap, die naar het stuurhuis leidde. Kapitein Matland en de stuurman waren er in een ernstig gesprek gewikkeld.

„Ach, je moet het maar treffen," zei Hilda's vader juist toen de meisjes binnenkwamen. „Als ik zie hoe weinig we aan de stokers hebben, vraag ik me af of we niet beter een Engelse bemanning hadden kunnen nemen."

„Meestal gaat het wel," antwoordde de stuurman. „Maar oosterlingen begrijpen wij niet zo gauw. Ik zal maar eens gaan kijken of ze misschien in slaap zijn gevallen."

„Die moeite kunt u zich wel besparen," kwam Hilda tussenbeide. „We komen juist van beneden." En ze vertelde in het kort de reden waarom de stokers hun ketels in de steek hadden gelaten, zodat de commando's van de brug niet meer werden beantwoord.

„Wat een waanzin!" barstte kapitein Matland uit. „Schorpioenen? Hoe komen ze erbij. De hele lading zit in de koelruimen!"

„Dat hebben wij ze ook al verteld," zei Ellie. „Maar ze zijn nu eenmaal doodsbang voor schorpioenen en Abdoel houdt stijf en strak vol dat hij er een heeft zien lopen!"

De vaders van de beide meisjes wisselden verstoord een blik van verstandhouding. Ze praatten even door over het gevaar dat schorpioenen aan boord van een schip konden opleveren, maar waren er allebei van overtuigd dat Abdoels bewering op een vergissing moest berusten.

„De moeilijkheid is," merkte kapitein Matland op, „dat de mensen zo gauw de schrik te pakken hebben. Er behoeft maar over een schorpioen gepraat te worden of

Ik heb duidelijk een schorpioen gezien.

Terwijl de zogenaamde koopman een ijselijke gil slaakte.

ze krijgen al de koude kriebels. En als ze eenmaal de schrik beet hebben, is het met de rust aan boord gedaan."

„Och," zei Hilda, „Abdoel had ik waarschijnlijk nog wel tot rede kunnen brengen. Maar met die Arabier ging het niet zo gemakkelijk. Ik begin te geloven dat het maar een vervelend ventje is. Eerst vertelt hij een tragisch verhaal over zijn pech in de handel en nu begint hij de bemanning zenuwachtig te maken en zegt dat hij midden op zee van boord wil."

Matland keek zijn dochter enkele ogenblikken peinzend aan, wierp daarna een blik op het kompas en krabde zich achter het oor.

„Tja," zei hij, „misschien is dat nog niet eens de gekste oplossing. Er varen Arabische schepen genoeg op deze route Als we er een in zicht krijgen, moeten we het maar eens proberen te praaien, stuurman! Aan opschudding aan boord heb ik geen behoefte."

De stuurman had zijn verrekijker ter hand genomen en speurde over de achtersteven kijkend de zee af.

„We mogen niet klagen, kapitein," zei hij na een poosje. „De kleine vrachtboot die een poosje na ons uit de haven van Nicobar is vertrokken, haalt ons langzaam maar zeker in. En het is een Arabier ook."

De kapitein nam de kijker van de stuurman over.

„Je hebt gelijk," zei hij. „Ik geloof dat ik de naam van het schip al kan lezen. *Akbah* of zo iets. In ieder geval is de Arabische vlag duidelijk te zien. Nou, ze kunnen hun koopman met alle soorten van genoegen van ons overnemen. We hebben al oponthoud genoeg gehad."

Maar schorpioen of geen schorpioen, de vertraging was voor de *Albatros* nog niet ten einde. Het verhaal van Abdoel en Ghaza verspreidde zich aan boord als een lopend vuurtje en overal groepten leden van de bemanning bijeen om het nieuws te bespreken. Niemand had zijn hoofd volledig bij zijn werk en het duurde dan ook niet lang of het schip begon vaart te minderen

Steeds sneller haalde het Arabische schip zijn Engelse voorganger in. Weldra was de afstand tussen de beide vaartuigen tot een paar honderd meter teruggebracht. Kapitein Matland en de stuurman sloegen de gang van zaken niet zonder bezorgdheid gade.

Opeens klonk er van beneden opnieuw een hartverscheurende gil. Vliegensvlug renden de meisjes de trap af en vonden Abdoel op de vloer van de kombuis liggen, waar hij zich in elkaar scheen te kronkelen van pijn. Voor de deur troffen ze Ghaza en een paar matrozen.

„De schórp en! De schorpioen teruggekomen!" riep de Arabier ontzet. „Hij Abdoel gebeten. Ghaza naar huis! Niet veilig hier aan boord!"

Hilda duwde hem ruw opzij en boog zich over de kok heen. De leden van de bemanning bleven op de drempel van de kombuis angstig toekijken.

„Abdoel! Kom tot jezelf!" riep het meisje uit. „Wat is er nu weer gebeurd?"

„De schorpioen, juffrouw Hilda!" antwoordde de kok met trillende stem. „Hij heeft me gebeten!"

„Schorpioenen bijten niet," zei Hilda op kalmerende toon. „Ze kunnen je hoogstens steken. Waar heb je pijn?"

Abdoel wees vaag naar zijn linkerarm. Hilda, bijgestaan door Ellie, stroopte de mouw van zijn buis op, maar er was nergens iets te bekennen dat op een steek van een insekt leek.

„Ik geloof dat je droomt, Abdoel!" zei de dochter van de kapitein. „Waar heb je die schorpioen dan gezien?"

„Daar bij dat luik!" riep de kok uit. „Hij heeft me gebeten," hield hij vol.

Terwijl er achter haar rug een instemmend gemompel klonk, bekeek Hilda het luik in de wand zo nauwkeurig mogelijk. Er was geen vlieg in te bekennen, laat staan een schorpioen.

„Hee! Wat was dát?" vroeg Ellie plotseling, toen Hilda juist weer haar aandacht aan Abdoel had gewijd. „Ik zag iets bewegen!"

En jawel! Toen ook Hilda weer in de richting van het luik keek, zag ze daar tot haar niet geringe schrik iets donkers heen en weer bewegen, iets dat op de poot van een reusachtige spin leek. . .

„De schorpioen!" riep een van de stokers met overslaande stem uit. „Laten we maken dat we wegkomen!"

De mannen begonnen een voor een de gang in te vluchten, waar Ghaza die juist weer uit zijn hut te voorschijn kwam, hun ongerustheid nog vergrootte.

„Niet aan boord blijven!" schreeuwde hij. „Schorpioen in mijn hut. Wij allemaal vergiftigd. Ghaza van boord! Allemaal van boord!"

Hilda en Ellie probeerden vergeefs de mannen tot rede te brengen. Zij waren echter volledig in paniek geraakt, verzamelden steeds meer collega's om zich heen en maakten zich op om aan dek te gaan

„Arabisch schip volgt ons!" riep Ghaza boven de herrie uit. „Ghaza gezien vanmorgen. Wij aan boord gaan van Arabisch schip. Daar veilig. Geen schorpioenen!"

Met een kreet van instemming begonnen de stokers en andere matrozen de ijzeren trap te beklimmen. Daar verschenen echter op de bovenste treden opeens de gestalten van de kapitein en de stuurman, die hadden ontdekt wat er gaande was, doordat ze voor de tweede maal geen antwoord hadden gekregen op hun bevelen.

„Vooruit, allemaal op je post!" riep kapitein Matland de bemanning toe. „Zijn jullie gek geworden? We drijven hier stuurloos midden op de Indische Oceaan en jullie laten de machines in de steek om je druk te maken over een schorpioen?"

Mopperend scholen de mannen tezamen tegen de wand van de kombuis. Een zware stoker deed een stap naar voren en stak zijn roetzwarte hand uit in de richting van Hilda

„En zij dan, kapitein?" vroeg de man somber. „Zij heeft de schorpioen met eigen ogen gezien."

Kapitein Matland richtte een vragende blik op zijn dochter.

„Ja, vader, het is zo," gaf Hilda toe. „Ik begrijp er niets van, maar er was een schorpioen in de hut van Ghaza!"

Kapitein Matland zag geen andere mogelijkheid dan de bemanning aan dek te roepen, waar hij hen op ernstige toon begon toe te spreken. Inmiddels was het Arabische schip vlakbij gekomen, zodat men daar de kreten van Ghaza en enkele anderen woord voor woord kon volgen

Hilda begreep nog steeds niet wat er precies was gebeurd in de hut van de Arabier en ze besloot er onmiddellijk weer heen te gaan. Ze kon zich niet voorstellen dat ze inderdaad een schorpioen had ge-

zien. Het kon niet anders of er moest het een of andere gezichtsbedrog in het spel zijn. Ze had maar een glimp opgevangen van het spinachtige beest. Waar zou het zijn gebleven?

In de hut van de Arabier trof ze alleen diens bundeltje kleren en de groene paraplu aan. Geen spoor van een schorpioen! Of zou het beest misschien in die kleren zijn gekropen? Voorzichtig maar vastberaden pakte Hilda de bundel op en schudde deze heen en weer.

Er gebeurde niets. Ze maakte de bundel los. Op dat ogenblik slaakte ze een kreet van verrassing.

„Hoe bestaat het!"

Uit de bundel kwamen eerst een stuurmanspet en daarna een uniformjas te voorschijn. Op beide kledingstukken ontdekte Hilda tot haar stomme verwondering de naam *Akbah*, de naam van het Arabische schip dat hen nu al een halve dag achtervolgde.

Akbah! Dat kon maar één ding betekenen. Ghaza, de jonge Arabier, was geen koopman, zoals hij had voorgegeven. Hij behoorde tot de bemanning van een concurrerend schip! Hij was een leugenaar en een bedrieger die onder valse voorwendsels aan boord was gekomen.

Bijna vergetend waarom ze in de hut was teruggekeerd pakte het meisje vervolgens de paraplu en opende haar. Met een grimmige glimlach ontdekte ze wat erin verborgen zat: een enorme zwarte spin van rubber, met een slangetje eraan om hem op te blazen. Een doodeenvoudig stukje kinderspeelgoed. En daarvoor was de halve bemanning van de *Albatros* op hol geslagen, opgestookt door de Arabier!

Even dacht Hilda na. Toen pakte ze de kleren weer in, sloot de paraplu, nam hem onder haar arm, greep de bundel en rende de trap op. Daar was het tumult er niet kleiner op geworden. Vruchteloos had haar vader getracht de zeelieden te kalmeren, maar niemand trok zich van zijn waarschuwingen iets aan. Aan boord van de *Akbah* was intussen een boot gestreken en iedereen scheen de eerste te willen zijn om zijn eigen schip te verlaten.

„Ghaza in boot, Ghaza in boot," huilde de arme Arabische kleedjesverkoper, die wanhopig probeerde de reling te bereiken op de plaats waar de boot van de *Akbah* langszij zou komen. „Mij niet achterblijven. Schorpioen op schip van Engelsman. Schorpioen giftig beest. Niemand hier blijven!"

Opeens gaf Hilda de jongeman een stevige por in de ribben met de punt van zijn eigen paraplu.

„Moet je je spullen niet mee hebben?" vroeg ze op gemaakt vriendelijke toon.

De Arabier werd bleek van schrik. Onhandig deed hij een poging het meisje de bundel kleren en de paraplu snel te ontfutselen.

„Ghaza vergeten!" riep hij boven het lawaai uit. „Ghaza juist zelf gaan om te halen."

Hilda had een paar passen achteruit gedaan en hield de bundel kleren in de hoogte.

„Is dat jouw eigendom?" vroeg ze streng.

„Kleren van Ghaza!" antwoordde de Arabier. „Juist gaan halen. . ."

Op dit moment knoopte de kapiteinsdochter de bundel los en gooide de inhoud met een onverschillig gebaar op het dek. Een uniformjas en een stuurmanspet met de naam *Akbah* erop!. . .

„Je bent een gemene leugenaar!" beet Hilda de Arabier toe. „Je hoort op de *Akbah* thuis. Het enige dat je hier doet is is onrust stoken! Omdat jullie jaloers zijn op onze vracht!"

„Wat?!" klonk opeens de stem van kapitein Matland. „Thuis op de *Akbah*? Dus je bent hier gekomen om ons moeilijkheden te berokkenen, fijne meneer?"

Ghaza deed alle mogelijke moeite om uit het gedrang te komen, maar de bemanning van de *Albatros*, nieuwsgierig geworden door de onverwachte wending, dromde steeds dichter om de Arabier en het meisje heen.

„En dat is nog niet alles," hernam Hilda, terwijl ze een greep in het binnenste van de paraplu deed. „Kijk hier maar eens. Abdoel! Waar zit je! Heb je nog steeds last van die schorpioenebeet?"

Met deze woorden liet het meisje het namaakdier op de planken van het dek vallen, greep vervolgens het slangetje beet en blies het ding op. Het leek griezelig echt, maar toch barstte een van de stokers in een bulderend gelach uit, de anderen stemden al spoedig met het gelach in.

„De Arabier heeft je ertussen genomen, Abdoel!" schaterde hij. „Hij wilde alleen maar proberen ons aan boord van de *Akbah* te lokken. Een mooie grap, ha, ha!"

Inmiddels probeerde Ghaza zich uit de voeten te maken, gebruik makend van het feit dat alle aandacht op de stoker was gericht. Maar hij had buiten de waard gerekend, in dit geval Abdoel, die een razende woede in zich voelde opkomen over de poets die de Arabier hem had gebakken, speculerend op zijn bijgelovigheid. De kok deed een snelle sprong terzijde en greep de vluchteling bij zijn kraag.

„Jij wou zo graag van boord, hè?" beet hij de Arabier toe. „Nou, mij best, hoor! Ga jij je streken maar ergens anders uithalen!"

Abdoel hief de Arabier boven zijn hoofd alsof hij een veertje was, zwaaide hem driemaal in het rond en smeet hem toen, terwijl de zogenaamde koopman een ijselijke gil slaakte, pardoes in zee, vlak achter de boot van het concurrerende vrachtschip, waarin een paar matrozen wild door elkaar schreeuwden.

De Arabier ging kopje onder en werd daarna in de boot gehesen, onder schamper gejuich van de bemanning van de *Albatros*. Hij kreeg zijn plunje en zijn paraplu achterna gesmeten en daarna maakten zijn redders zich onder hoongelach met hem uit de voeten.

Kapitein Matland beloofde zijn mannen een traktatie als iedereen snel weer aan het werk ging. En weldra vervolgde de *Albatros* rustig zijn weg door de Indische Oceaan.

DICKIE DAPPER

Waard om te weten

De aanbevelingsbrief

George Bernard Shaw, de beroemde Engelse toneelschrijver, over wie ontelbare verhalen in omloop zijn, werd dikwijls aangeklampt door jonge toneelspelers, die bij gebrek aan groot talent het met een aanbeveling van de grote schrijver ver hoopten te brengen. Zo kreeg hij ook eens bezoek van een jongeman die zijn eigen talent als toneelspeler zeer hoog aansloeg. Hij verzocht Shaw hem een aanbevelingsbrief voor een theaterdirecteur te geven. Shaw was blijkbaar in een goede bui; want zei hij in andere gevallen iemand ongezouten zijn mening, ditmaal wilde hij de aanbeveling niet botweg weigeren. Veel had de jonge acteur er overigens toch niet aan, want Shaws brief luidde als volgt:

„Ik kan u brenger dezes, een toneelspeler, ten zeerste aanbevelen. Hij speelt toneel, fluit en niet zo erg goed tennis. Het laatste speelt hij echter toch nog het best van alles.''

Altijd het eerst

Een Amerikaanse krant bracht het overlijdensbericht van een vooraanstaand stadgenoot. De man bevond zich echter nog in blakende welstand en liep dan ook dadelijk naar het kantoor van de krant. Hij eiste dat er in het eerstvolgende nummer een tegenbericht zou worden geplaatst. Een der redacteuren zegde dit toe. De volgende dag lazen de verbaasde lezers in hun krant het volgende bericht:

„Nadat wij gisteren reeds als eerste en enige blad in Amerika het overlijden meldden van onze stadgenoot mr. A., kunnen wij vandaag, en weer als eerste en enige krant ter wereld, mededelen, dat mr. A. zich nog in een bijzonder goede gezondheid mag verheugen. U ziet dus maar dat, als het om snelle berichtgeving gaat, ons blad altijd vooraan staat.''

Melk en benzine

Bij het benzinetanken kreeg een melkrijder te Montauban een paar scheuten benzine op zijn jas. Hij klom in zijn auto en toen hij onderweg, onverstandig genoeg, een sigaret opstak, zetten enkele vonkjes de met benzine doortrokken mouwen van zijn jas in vlam. De man trok het kledingstuk bliksemsnel uit en slingerde het de wagen uit, waarna hij doorreed. Helaas viel de brandende jas op de rug van een paard, dat met zijn wagen op hol sloeg en tenslotte een hooiberg tegen de grond liep, die natuurlijk dadelijk in vlammen opging en een nabijgelegen schuur in brand zette. Een der brandweerauto's die op de brand afkwamen, reed tegen het postkantoor op, waardoor verscheidene brandweerlieden verwondingen opliepen.

Sterk glas

De keizer van Perzië bood koning Philips III van Spanje in 1610 een geschenk aan, waarvan de koning lang plezier kon hebben. Het cadeau bestond namelijk uit zes mooie bokalen, welke volgens de keizer van onbreekbaar glas

waren gemaakt. Philips wilde het weleens zien eer hij het geloofde, en hij liet dus een proef nemen. Maar de Perzische keizer had niet overdreven, de bokalen bezweken niet onder een flinke tik met een hamer.

Sjors geeft voetballes

Dribbelen of drijven

Zesde les

COCO DE CLOWN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.